

ภาคผนวก จ

สภาพทั่วไปและโครงสร้างตลาดหลักทรัพย์เศรษฐกิจ

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงประวัติตลาดหลักทรัพย์ สภาพทั่วไปและโครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ของประเทศที่ทำการศึกษานี้ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ประวัติตลาดหลักทรัพย์ของประเทศที่ทำการศึกษา

1. ประวัติตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซีย

ตลาดหลักทรัพย์ในอินโดนีเซียเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1912 จัดตั้งขึ้นโดยสมาคมนายหน้าค้าหลักทรัพย์ที่มีชื่อว่า “Vereeniging voor de Effectenhandel” ตั้งอยู่ที่นครจาการ์ตา ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ และหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ในช่วงนั้นส่วนใหญ่เป็นบริษัทของเนเธอร์แลนด์ และตลาดหลักทรัพย์ในอินโดนีเซียได้ถูกจัดตั้งขึ้นอีก 2 แห่งในปี ค.ศ. 1925 ที่สุราบายาและสะมารัง แต่ทั้ง 3 แห่งต้องปิดตัวไปจากผลของสงครามโลกครั้งที่ 2

ต่อมาในปี ค.ศ. 1940 อินโดนีเซียได้รับเอกราชคืนจากรัฐบาลเนเธอร์แลนด์ รัฐบาลอินโดนีเซียพยายามที่จะจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์ขึ้นอีกครั้ง จนมาประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. 1952 โดยในครั้งนี้ตลาดหลักทรัพย์อยู่ภายใต้การจัดการและควบคุมของสมาคมนักค้าเงินและหลักทรัพย์ (PPUE – Perserikatan Perdagangan Uang Efek) หลักทรัพย์ที่ซื้อขายกันส่วนใหญ่เป็นพันธบัตรรัฐบาล หุ้นกู้ของธนาคารเพื่อการอุตสาหกรรมแห่งชาติอินโดนีเซีย (โดยปัจจุบันคือ Bank Pembangunan Indonesia หรือ The Development bank of Indonesia) และบริษัทของชาวเนเธอร์แลนด์ จะเห็นได้ว่าหลักทรัพย์ที่มีการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ช่วงนี้ ส่วนใหญ่เป็นตราสารหนี้ และมีตราสารทุนเฉพาะบริษัทเอกชนของชาวเนเธอร์แลนด์ที่เข้ามาจดทะเบียนเท่านั้น และไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดตั้ง ที่ต้องการให้ตลาดหลักทรัพย์เป็นแหล่งระดมเงินทุนสำหรับบริษัทเอกชนในประเทศเป็นสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้น การดำเนินงานไม่ประสบความสำเร็จและถูกปิดตัวลงอีกครั้งในเวลาต่อมา

รัฐบาลอินโดนีเซียประสบความสำเร็จในการจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์อีกครั้งในปี ค.ศ. 1977 จากการเล็งเห็นความสำคัญของการระดมทุนเพื่อใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจ การจัดตั้งครั้งนี้

ได้ทำให้กิจการตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน และสามารถแบ่งการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียออกเป็น 2 ระยะคือ

1) ระยะตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง – ปี ค.ศ. 1988

เป็นระยะที่ตลาดหลักทรัพย์มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของอินโดนีเซียค่อนข้างน้อย แม้ว่าในปี ค.ศ. 1982 รัฐบาลพยายามจะปรับปรุงภาษีในธุรกิจหลักทรัพย์ แต่ก็ไม่สามารถกระตุ้นการลงทุนได้มากเท่าที่ควร อุปสรรคสำคัญในเวลานั้นมาจากการที่รัฐบาลไม่มีการเก็บภาษีรายได้เงินฝาก ทำให้การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ขาดความน่าสนใจเมื่อเปรียบเทียบกับฝากเงินในสถาบันการเงิน

2) ระยะที่สอง ปี ค.ศ. 1989 - ปัจจุบัน

เป็นระยะที่อุปสรรคสำคัญที่เป็นตัวขัดขวางการเจริญเติบโตของตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียถูกกำจัดไป กล่าวคือรัฐบาลได้เริ่มมีการเก็บภาษีจากรายได้เงินฝากในสถาบันการเงินในอัตราร้อยละ 20 เท่ากับภาษีรายได้จากเงินปันผล จนถึงปัจจุบัน ภายหลังจากปี 1988 ตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียจึงเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว และมีบริษัทเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของ Country Fund จากต่างชาติก็มีส่วนส่งเสริมการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์ในช่วงหลังจากปี ค.ศ. 1990 ให้มีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นด้วย

2. ประวัติตลาดหลักทรัพย์ฟิลิปปินส์

ตลาดหลักทรัพย์ในฟิลิปปินส์ได้เกิดขึ้นมานานกว่า 70 ปี ซึ่งได้ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม ค.ศ. 1927 โดยนักธุรกิจหนุ่มทั้ง 5 คน ได้แก่ W. Eric Little, Gordon W. Mackay, John J. Russell, Frank W. Wakefield และ W.P.G. Elliot ภายใต้อชื่อบริษัท “The Manila Stock Exchange” (MSE) ซึ่งเป็นตลาดหลักทรัพย์แห่งแรกของประเทศฟิลิปปินส์ และเป็นตลาดที่เก่าแก่ที่สุดในภูมิภาคตะวันออก และต่อมาในวันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 1963 ได้มีการก่อตั้งตลาดหลักทรัพย์ขึ้นอีกแห่งหนึ่งชื่อ “The Makati Stock Exchange” (MKSE) โดยนักธุรกิจหนุ่มอีก 5 คน คือ Hermenegildo B. Reyer, Bernard Gaberman, Eduardo Ortigas, Aristeo Lat และ Miguel Campos ได้เริ่มดำเนินงานอย่างเป็นทางการในวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1965 และถือเป็นศูนย์กลางทางการเงินแห่งใหม่ของประเทศฟิลิปปินส์

เป็นเวลานานกว่า 30 ปีที่ The Manila Stock Exchange (MSE) และ The Makita Stock Exchange (MKSE) ได้มีการแบ่งแยกกัน โดยรัฐบาลฟิลิปปินส์มีนโยบายที่จะให้หลักทรัพย์จดทะเบียนในทั้งสองตลาดสามารถซื้อขายในตลาดใดก็ได้ จึงได้กำหนดนโยบายให้หลักทรัพย์

ทั้งหมดจดทะเบียนคู่ในทั้งสองตลาด (Dual-Listing Policy) ส่งผลให้ประเทศฟิลิปปินส์ในช่วงนั้นมีตลาดหลักทรัพย์ 2 แห่ง ทำให้นักลงทุนต่างเกิดความสับสนในการลงทุนเป็นอย่างมากเนื่องจากทั้ง 2 ตลาดนี้ต่างมีความแตกต่างกันทั้งในด้านนโยบาย, ความแตกต่างของบริษัทจดทะเบียน หรือแม้แต่ความแตกต่างของราคาหลักทรัพย์ของทั้ง 2 ตลาดทั้งที่เป็นบริษัทจดทะเบียนบริษัทเดียวกัน เป็นต้น

จากปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ประเทศฟิลิปปินส์หันมาแก้ปัญหาโดยการรวมสองตลาดเข้าด้วยกัน และในวันที่ 14 กรกฎาคม ค.ศ.1992 รัฐบาลประกาศรวมตลาดทั้งสองเข้าด้วยกันและจดทะเบียนใหม่เป็น “The Philippines Stock Exchange” (PSE) หลังจากนั้นวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 1994 สำนักงานกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ของฟิลิปปินส์ได้ให้ใบอนุญาตประกอบกิจการตลาดหลักทรัพย์และทำการยกเลิกใบอนุญาตประกอบกิจการตลาดหลักทรัพย์ของ The Manila Stock Exchange และ The Makati Stock Exchange อย่างเป็นทางการในเวลาต่อมา

หากพิจารณาด้านการพัฒนาและการขยายตัวของตลาดหลักทรัพย์ในฟิลิปปินส์สามารถแบ่งช่วงเวลาของการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์ได้เป็น 3 ระยะดังนี้

1) ระยะที่ 1: ช่วงเวลาเริ่มต้น- ค.ศ.1985

เป็นปีก่อนการโค่นล้มประธานาธิบดีมากอส ตลาดหลักทรัพย์ของฟิลิปปินส์เติบโตขึ้นอย่างเชื่องช้า ตลาดหลักทรัพย์ไม่มีบทบาทอย่างมีนัยสำคัญต่อการระดมทุนและการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศ เนื่องจากปัญหาเสถียรภาพทางการเมืองและปัญหาหนี้สินต่างประเทศทำให้การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ยังคงซบเซา

2) ระยะที่ 2: ช่วงปี ค.ศ.1986 - ค.ศ.1991

ภายหลังการโค่นล้มประธานาธิบดีมากอส ตลาดหลักทรัพย์เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและเริ่มมีบทบาทต่อการระดมทุนและการพัฒนาของเศรษฐกิจในประเทศมากขึ้น กล่าวได้ว่าสภาพตลาดหลักทรัพย์ฟิลิปปินส์ในช่วงนี้เป็นช่วงของการปรับฐานเพื่อเตรียมพร้อมต่อการรองรับการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ รวมทั้งพร้อมต่อการรองรับการลงทุนจากต่างชาติในรูปแบบกองทุนข้ามชาติ

3) ระยะที่ 3 ช่วงปี ค.ศ.1992 - ปัจจุบัน

ภายหลังการปฏิรูปตลาดหลักทรัพย์ในประเทศโดยการรวมตลาด The Manila Stock Exchange (MSE) และ The Makati Stock Exchange (MKSE) เข้าด้วยกันเป็นตลาดเดียว คือ The Philippine Stock Exchange (PSE) เป็นช่วงที่ตลาดหลักทรัพย์มีบทบาทอย่างโดดเด่นต่อการระดมทุนและการพัฒนาเศรษฐกิจในประเทศ มีการเข้าออกของเงินทุนจากต่างชาติในรูปแบบของ Portfolio Investment เป็นจำนวนมาก

3. ประวัติตลาดหลักทรัพย์ประเทศไทย

ตลาดทุนไทยยุคใหม่มีจุดเริ่มจากการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 (ค.ศ. 1961-1966) เพื่อรองรับการเติบโตและส่งเสริมความมั่นคงทางเศรษฐกิจและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ต่อมาแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1967-1971) ได้เสนอให้มีการจัดตั้ง ตลาดหลักทรัพย์ที่มีระบบระเบียบขึ้นเป็นครั้งแรก โดยเน้นให้มีบทบาทสำคัญในการเป็นแหล่งระดมเงินทุน เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศ

พัฒนาการของตลาดทุนไทยในยุคสมัยนั้น สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ยุค เริ่มจาก “ตลาดหุ้นกรุงเทพ” (Bangkok Stock Exchange) ซึ่งเป็นองค์กรเอกชน และต่อมาเป็น “ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” ภายใต้ชื่อภาษาอังกฤษว่า “The Securities Exchange of Thailand”

การจัดตั้งตลาดหุ้นกรุงเทพ

การจัดตั้งตลาดหุ้นของไทยได้เกิดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1962 ในรูปของห้างหุ้นส่วนจำกัด โดยในปีต่อมาได้จดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัดและเปลี่ยนชื่อเป็น “ตลาดหุ้นกรุงเทพ” (Bangkok Stock Exchange) ถึงแม้ว่าจะมีพื้นฐานการจัดตั้งที่ดีแต่การซื้อขายหุ้นในตลาดหุ้นกรุงเทพ ก็ไม่ได้รับความสนใจมากนัก มูลค่าการซื้อขายเพียง 160 ล้านบาทในปี ค.ศ. 1968 และ 114 ล้านบาทในปี ค.ศ. 1969 การซื้อขายมีปริมาณลดลงเป็น 46 ล้านบาทในปี ค.ศ. 1970 และลดลงเหลือ 28 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1971 แต่การซื้อขายหุ้นกลับมีมูลค่าถึง 87 ล้านบาท ในปี ค.ศ. 1972 แต่การซื้อขายหุ้นก็ยังไม่เป็นที่น่าสนใจ โดยมูลค่าการซื้อขายหุ้นได้ลดลงต่ำสุดเหลือเพียง 26 ล้านบาทเท่านั้น และในที่สุดต้องปิดตัวเองจากปัญหาหารขาดสภาพคล่องในการซื้อขายหลักทรัพย์ และการขาดความเข้าใจเกี่ยวกับการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่าตลาดหุ้นกรุงเทพไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากขาดการสนับสนุนจากภาครัฐ ประกอบกับประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจที่เพียงพอในเรื่องตลาดทุน

การจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

ถึงแม้ว่าตลาดหุ้นกรุงเทพจะไม่ประสบความสำเร็จ แต่แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดตั้งตลาดหลักทรัพย์ที่มีระบบระเบียบและได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นทางการนั้นได้รับความสนใจจากประชาชนอย่างมาก ดังนั้นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (ค.ศ. 1967-1971) ซึ่งกำหนดการพัฒนาตลาดทุน เป็นส่วนสำคัญในแผนรัฐบาลไทยจึงได้เสนอแผนการ

จัดตั้งตลาดทุนดังกล่าวขึ้นเป็นครั้งแรก โดยให้มีเครื่องมืออำนวยความสะดวกและมาตรการสำหรับการซื้อขายหลักทรัพย์ที่เหมาะสมในปี ค.ศ. 1969 รัฐบาลไทยจึงได้ทำการว่าจ้างศาสตราจารย์ ซิดนีย์ เอ็ม ร็อบบิ้นส์ ศาสตราจารย์ประจำภาควิชาการเงิน จากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย สหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการก่อตั้งตลาดทุนมาทำการศึกษาช่องทางการพัฒนาตลาดทุนไทยในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. 1972 รัฐบาลได้เข้ามาบงการโดยการแก้ไข “ประกาศคณะปฏิวัติ ที่ 58 เกี่ยวกับการควบคุมธุรกิจการค้าที่มีผลกระทบต่อความปลอดภัยและความเป็นอยู่ของประชาชน” การแก้ไขดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลสามารถกำกับดูแลการดำเนินงานของบริษัทเงินทุนและหลักทรัพย์ ซึ่งทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีระเบียบและยุติธรรม หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1974 จึงมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ค.ศ. 1974 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อจะจัดให้มีแหล่งกลางสำหรับการซื้อขายหลักทรัพย์ เพื่อส่งเสริมการออมและการระดมเงินทุนในประเทศ ตามมาด้วยการแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับรายได้เพื่อให้สามารถนำเงินออมมาลงทุนในตลาดทุนได้ ในปี ค.ศ. 1975 รูปแบบกฎหมายต่างๆ ได้รับการปรับแก้จนลงตัว และในวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1975 ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ชื่อภาษาอังกฤษในขณะนั้น คือ The Securities Exchange of Thailand) ได้เปิดทำการซื้อขายขึ้นอย่างเป็นทางการครั้งแรก และได้ทำการเปลี่ยนชื่อภาษาอังกฤษเป็น “The Stock Exchange of Thailand” (SET) เมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1991 เป็นต้นมา

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าช่วงเวลาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1975 จนถึงปัจจุบันสามารถแบ่งช่วงเวลาของการพัฒนาตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทย ได้เป็น 2 ช่วงเวลา คือ

1) ช่วงเวลาที่ 1: ตั้งแต่เริ่มต้น – ปี ค.ศ. 1987

เป็นช่วงเวลาที่การพัฒนาตลาดหลักทรัพย์เป็นไปอย่างช้าๆ เหมือนกับตลาดหลักทรัพย์อื่นๆ ในภูมิภาคและในช่วงเวลาดังกล่าวตลาดหลักทรัพย์ยังมีบทบาทต่อการระดมทุนในเศรษฐกิจไม่มากนัก และผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจก็มีน้อยด้วยเช่นเดียวกัน

2) ช่วงเวลาที่ 2: ตั้งแต่ ปี ค.ศ. 1988 - ปัจจุบัน

ตลาดหลักทรัพย์มีบทบาทอย่างโดดเด่นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ สาเหตุหลักมาจากเงินลงทุนในรูปของ Portfolio Investment ที่ไหลเข้ามาอย่างมากมายในช่วงภายหลังจากปี ค.ศ. 1989 เป็นต้นมา

โครงสร้างการกำกับดูแลตลาดทุน

พระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ค.ศ. 1992 กำหนดให้การดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และกำหนดอำนาจหน้าที่ให้คณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เป็นผู้กำหนดนโยบายและควบคุมการดำเนินงานของตลาดหลักทรัพย์ฯ

ตลาดแรก

คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ทำหน้าที่กำกับดูแลและตลาดแรก โดยบริษัทใดที่ต้องการออกหลักทรัพย์ใหม่เสนอขายหุ้นต่อประชาชนครั้งแรก (Initial Public Offering) หรือเสนอขายหลักทรัพย์อื่นๆ แก่ประชาชน ต้องขออนุมัติจากคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และดำเนินการตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์จะต้องตรวจสอบสถานะทางการเงินและดำเนินงานของบริษัทนั้น ก่อนที่จะอนุมัติให้บริษัททำการออกหลักทรัพย์ขายแก่ประชาชนได้

ตลาดรอง

หลังจากการเสนอขายหุ้นต่อประชาชนครั้งแรก หลักทรัพย์จะสามารถทำการซื้อขายในตลาดรองได้ก็ต่อเมื่อผู้ออกหลักทรัพย์นั้นได้ยื่นคำขอและได้รับอนุมัติจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยแล้ว

โครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ของประเทศที่ศึกษา

เพื่อให้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทในการเป็นแหล่งจัดสรรเงินออม ดังนั้นในส่วนนี้จะอธิบายถึงโครงสร้างและภาพรวมของตลาดหลักทรัพย์ทั้ง 3 ประเทศ โดยแบ่งได้ ดังนี้

1. การเติบโตของขนาดตลาดหลักทรัพย์
2. โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์แยกตามอุตสาหกรรม
3. อัตราผลตอบแทนของตลาด
4. อัตราการไหลเข้าของเงินทุนต่างประเทศในรูปแบบการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์

ดังนั้นในส่วนนี้จะเป็นการศึกษาเชิงประจักษ์ที่เกิดขึ้นในตลาดหลักทรัพย์ไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างที่เกิดขึ้นว่ามีความสอดคล้องหรือขัดแย้งจากสมมติฐานของผู้ศึกษามากน้อยเพียงใด

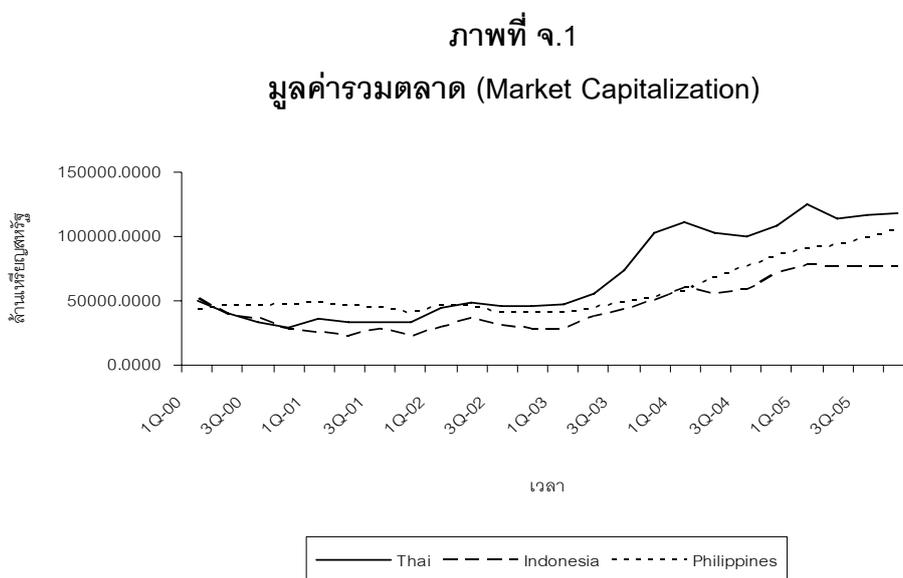
การเติบโตของขนาดตลาดของตลาดหลักทรัพย์แต่ละประเทศ

ในส่วนของการเติบโตของขนาดตลาดหลักทรัพย์ จะอธิบายถึงการเติบโตของตลาดหลักทรัพย์ทั้ง 3 ประเทศในช่วงภายหลังของการเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นต้นมา

ตลาดหลักทรัพย์ของทั้ง 3 ประเทศได้กลับมาเติบโตและเป็นเป้าหมายการลงทุนของนักลงทุนชาวต่างชาติอีกครั้งภายหลังจากการฟื้นตัวจากการเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี 1997 การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจและภาคการเงินของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่เห็นได้อย่างเด่นชัดในช่วงภายหลังปี 2000 เป็นต้นมา จากงานศึกษาของ IMF Staff (2000) กล่าวว่าเศรษฐกิจของเอเชียได้ฟื้นตัวขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัดเจนในช่วงต้นปี 1999 โดยพิจารณาจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศแถบเอเชียที่กลับมาเป็นบวกเพิ่มขึ้น อัตราเงินเฟ้อลดลง การขาดดุลงบประมาณในบางประเทศลดลงขณะที่บางประเทศเพิ่มขึ้นเพื่อกระตุ้นการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ ดุลบัญชีเดินสะพัดกลับมาเกินดุล และภาระหนี้สินต่างประเทศเริ่มลดลง และจากการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศเหล่านี้ได้ส่งผลดีต่อภาวะบรรยากาศการลงทุน ทั้งการลงทุนในประเทศและจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนทั้งในทางตรงและทางอ้อมอย่างเช่นในตลาดเงิน-ตลาดทุนที่กลับมาคึกคักเช่นเดียวกับในช่วงก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินอีกครั้ง

จากภาพที่ จ.1 แสดงถึงมูลค่าตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ ซึ่งเป็นประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่ได้ผ่านช่วงวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี 1997มาแล้ว โดยที่ทั้ง 3 ประเทศมีการเติบโตของตลาดหลักทรัพย์ในทิศทางเดียวกัน

เรื่อยมาตั้งแต่ปี 2000 ซึ่งเห็นได้จากมูลค่าของตลาดหลักทรัพย์ของทั้ง 3 ประเทศที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ตารางที่ จ.1
มูลค่าตลาดรวมและจำนวนบริษัทจดทะเบียน

จำนวนบริษัทจดทะเบียน หน่วย: บริษัท
มูลค่าตลาดรวม หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

ปี	ไทย		อินโดนีเซีย		ฟิลิปปินส์	
	มูลค่าตลาด	จำนวนบริษัท	มูลค่าตลาด	จำนวนบริษัท	มูลค่าตลาด	จำนวนบริษัท
2000	29,565.40	438	27,083.91	291	41,973.32	229
2001	36,346.64	449	23,005.70	321	40,044.59	231
2002	46,029.25	471	30,024.94	336	40,274.33	234
2003	120,984.40	525	54,384.64	336	48,625.53	236
2004	115,764.36	579	73,191.50	335	80,268.47	235
2005	124,424.21	576	81,510.96	341	105,075.32	237

ที่มา: Bloomberg

นอกจากมูลค่าตลาดหลักทรัพย์ของทั้ง 3 ประเทศที่เติบโตไปในทิศทางเดียวกันแล้ว จากตารางที่ จ.1 สามารถแสดงให้เห็นว่าจำนวนบริษัทจดทะเบียนที่เพิ่มขึ้นในตลาดหลักทรัพย์ทั้ง 3 ประเทศก็มีการเติบโตไปในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะในช่วงปี 2000-2005 มูลค่าตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์โตขึ้นเกือบ 4 เท่า 3 เท่า และ 2 เท่า ตามลำดับ

ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ทำการศึกษาดตลาดหลักทรัพย์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 3 ประเทศส่วนใหญ่มีการขยายตัวทั้งในด้านมูลค่าตลาดรวมที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องและจำนวนบริษัทที่เข้าจดทะเบียนก็มีทิศทางเดียวกัน ยกเว้นในประเทศฟิลิปปินส์ที่มีบริษัทที่เข้าจดทะเบียนในตลาดไม่เพิ่มขึ้นมากนักแต่มูลค่าตลาดรวมกลับเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงหลังปี 2000 เนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจในประเทศ และการเมืองที่มีการปฏิวัติและการก่อกบฏหลายครั้ง เป็นผลให้การเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์อยู่ในระดับที่ต่ำกว่าประเทศอื่นๆ ในกลุ่ม

โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์แยกตามอุตสาหกรรม

โครงสร้างของกลุ่มอุตสาหกรรมนั้นสามารถสะท้อนถึงการกระจายตัวของอุตสาหกรรมในแต่ละประเทศ เนื่องจากตลอดช่วงเวลาที่ศึกษาถึงแม้จะพบว่าบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆก็ตาม แต่บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์กลับมีการกระจุกตัวอยู่ในอุตสาหกรรมหลักๆ ของประเทศเพียงไม่กี่อุตสาหกรรมเท่านั้น ซึ่งไม่เป็นไปตามทฤษฎีของ Markowitz ที่ว่าการที่มีจำนวนบริษัทจดทะเบียนที่เพิ่มมากขึ้นจะทำให้ความผันผวนของอัตราผลตอบแทนในตลาดหลักทรัพย์สามารถลดลงได้ (สามารถวัดได้จากค่า Standard Deviation) โดยที่ Markowitz มีสมมติฐานที่สำคัญว่า บริษัทจดทะเบียนในตลาดนั้นต้องมีการกระจายตัวไปในอุตสาหกรรมต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นหากบริษัทจดทะเบียนในตลาดมีการกระจุกตัวอยู่ในอุตสาหกรรมใดอุตสาหกรรมหนึ่งแล้ว ถึงแม้จะมีการกระจายการลงทุนอย่างเหมาะสมก็ไม่สามารถช่วยลดความเสี่ยงจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ได้

ตารางที่ จ.2
บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย แยกตามอุตสาหกรรม ณ สิ้นปี
2007

มูลค่าตลาด หน่วย: ล้านบาทสหรัฐ
 จำนวนบริษัทจดทะเบียน หน่วย: บริษัท

กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวนบริษัท จดทะเบียน	มูลค่าตลาด	ร้อยละของ มูลค่าตลาดรวม
1. Agri-Business	20	1,764	1.42
2. Automotive	19	1,084	0.87
3. Banking	12	21,350	17.15
4. Commerce	11	2,896	2.33
5. Construction & Material	37	12,437	9.99
6. Electrical	16	654	0.53
7. Electronic Components	10	1,830	1.47
8. Energy & Utilities	17	33,542	26.94
9. Fashion	27	1,264	1.02
10. Finance	36	3,756	3.02
11. Food & Beverage	24	2,560	2.06
12. Health Care Service	7	3,546	4.76
13. Home & Office Product	29	1,592	2.48
14. Info & Communication Tech	18	14,674	11.79
15. Insurance	19	1,035	0.83
16. Machinery & Equipment	2	30	0.02
17. Media & Publishing	20	2,953	2.37
18. Mining	1	103	0.08
19. Packaging	14	382	0.31
20. Paper & Printing	8	510	0.41
21. Pers Product & Pharmacy	21	122	0.10
22. Petrochem & Chemical	14	4,334	3.48
23. Printing & Publishing	9	344	0.28

กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวนบริษัท จดทะเบียน	มูลค่าตลาด	ร้อยละของ มูลค่าตลาดรวม
24. Professional Service	4	65	0.05
25. Property & Development	49	8,279	6.65
26. Tourism & Leisure	11	869	0.70
27. Transfer & logistic	13	5,780	4.64
รวม	468	124,494	100.00

ที่มา: World Stock Exchange Fact Book

ตารางที่ จ.3

บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซีย แยกตามอุตสาหกรรม ณ สิ้นปี 2007

มูลค่าตลาด หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ

จำนวนบริษัทจดทะเบียน หน่วย: บริษัท

กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวนบริษัท จดทะเบียน	มูลค่าตลาด	ร้อยละของ มูลค่าตลาด รวม
1. Agricultural	9	1,351	1.66
2. Basic Industry & Chem	55	5,655	6.94
3. Construction Prop Real Estate	32	1,612	1.98
4. Consumer Goods	36	10,585	12.99
4. Finance	64	23,085	28.34
5. Infrastructure Utility Transport	16	21,031	25.82
6. Mining	10	6,585	8.08
8. Misc Industries	51	6,416	7.88
9. Trade & Service	64	5,147	6.32
รวม	337	81,468	100

ที่มา: World Stock Exchange Fact Book, Bloomberg

ตารางที่ ๑.4
บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฟิลิปปินส์ แยกตามอุตสาหกรรม ณ สิ้นปี 2007

มูลค่าตลาด หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ
 จำนวนบริษัทจดทะเบียน หน่วย: บริษัท

กลุ่มอุตสาหกรรม	จำนวนบริษัท จดทะเบียน	มูลค่าตลาด	ร้อยละของ มูลค่าตลาดรวม
1. Financial	15	72,345	57.45
2. Mining & Oil	19	1,697	10.69
3. Property	22	9,087	7.22
4. Communication Tech	19	12,825	11.81
5. Holding Firm	23	11,041	10.18
6. Service	16	18,940	15.04
รวม	114	42,458	100.00

ที่มา: World Stock Exchange Fact Book

เมื่อพิจารณาโครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์ทั้ง 3 ประเทศแยกตามอุตสาหกรรมจะพบว่าจากตารางที่ ๑.2 โครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทยนั้นมีการแยกเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมออกเป็นหลายกลุ่มอุตสาหกรรม โดยที่กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์สูงสุด 3 อุตสาหกรรมแรกได้แก่

1. กลุ่ม Energy & Utilities ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 33,542 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 26.94 ของมูลค่าตลาดรวม
2. กลุ่ม Banking ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 21,350 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 17.15 ของมูลค่าตลาดรวม
3. กลุ่ม Info & Communication Tech ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 14,674 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 11.79 ของมูลค่าตลาดรวม

พบว่า โครงสร้างของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนั้นค่อนข้างมีการกระจุกตัวของกลุ่มอุตสาหกรรมค่อนข้างมาก สังเกตได้ว่ากลุ่ม Energy & Utilities ที่มีมูลค่าตลาดสูงที่สุดกลับมีบริษัทจดทะเบียนที่จัดอยู่ในกลุ่มนี้เพียง 17 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 3.63 ของบริษัทจดทะเบียนทั้งหมดในตลาด โดยที่จำนวนบริษัทจดทะเบียนทั้งหมดที่มีอยู่ในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกลับมีจำนวนถึง 468 บริษัท

จากตารางที่ ๑.3 โครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ของประเทศอินโดนีเซียนั้นมีการแยกเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเพียงไม่กี่กลุ่มอุตสาหกรรม และการกระจายตัวของกลุ่มอุตสาหกรรมในตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียค่อนข้างดีกว่าประเทศไทย โดยกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์สูงสุด 3 อุตสาหกรรมแรกได้แก่

1. กลุ่ม Finance ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 23,085 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 28.34 ของมูลค่าตลาดรวม
2. กลุ่ม Infrastructure Utility Transport ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 21,031 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 25.82 ของมูลค่าตลาดรวม
3. กลุ่ม Consumer Goods ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 10,585 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 12.99 ของมูลค่าตลาดรวม

สังเกตได้ว่ากลุ่ม Finance ที่มีมูลค่าตลาดมากเป็นอันดับ 1 ของตลาดหลักทรัพย์อินโดนีเซียนั้น มีบริษัทจดทะเบียนในตลาดทั้งหมดถึง 64 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 18.99 ของบริษัทจดทะเบียนทั้งหมดในตลาด

และจากตารางที่ ๑.4 โครงสร้างตลาดหลักทรัพย์ของประเทศฟิลิปปินส์นั้นแม้จะมีการแยกเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมเพียงไม่กี่กลุ่มอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับประเทศอินโดนีเซียก็ตาม แต่การกระจายตัวของกลุ่มอุตสาหกรรมในตลาดหลักทรัพย์ฟิลิปปินส์ยังไม่ค่อยดีเท่าที่ควร โดยที่กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์สูงสุด 3 อุตสาหกรรมแรกได้แก่

1. กลุ่ม Finance ซึ่งมีมูลค่าตลาดถึง 72,345 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 57.45 ของมูลค่าตลาดรวม
2. กลุ่ม Service ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 18,940 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 15.04 ของมูลค่าตลาดรวม
3. กลุ่ม Communication Tech ซึ่งมีมูลค่าตลาดเท่ากับ 12,825 ล้านดอลลาร์ คิดเป็นร้อยละ 11.81 ของมูลค่าตลาดรวม

สังเกตได้ว่ากลุ่ม Finance ที่มีมูลค่าตลาดมากเป็นอันดับ 1 ถึง ร้อยละ 57.45 ของมูลค่าตลาดรวม แต่กลับมีบริษัทจดทะเบียนในตลาดเพียง 15 บริษัท คิดเป็นร้อยละ 13.15 ของบริษัทจดทะเบียนทั้งหมดในตลาด โดยที่กลุ่ม Service และ Communication Tech กลับมีบริษัทจดทะเบียนในตลาดคิดเป็นร้อยละ 14.03 และ 16.87 ของบริษัทจดทะเบียนทั้งหมดในตลาด

อัตราการไหลเข้าของเงินทุนต่างชาติในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทยที่ศึกษา
 การเติบโตของตลาดหลักทรัพย์ในประเทศไทยส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเข้ามาลงทุนของนักลงทุนต่างชาติที่เพิ่มมากขึ้น เพราะนอกจากตลาดหลักทรัพย์จะเป็นแหล่งระดมเงินออมภายในประเทศแล้วยังเป็นแหล่งระดมเงินออมจากนอกประเทศด้วย โดยพบว่าตลาดหลักทรัพย์ของประเทศไทยเติบโตเร็ววันออกเฉียงใต้เป็นแหล่งระดมเงินออมที่สำคัญอย่างชัดเจนในช่วงปี 1992 ภายหลังจากการที่ประเทศไทยเริ่มมีการเปิดเสรีทางการเงินเป็นต้นมา ทำให้เงินลงทุนจากต่างชาติเข้ามาทั้งในรูปแบบเงินลงทุนระยะยาว และเงินลงทุนระยะสั้นหรือกองทุนข้ามชาติในรูปแบบ Hedge Fund ดังนั้น ประเทศที่มีสภาพตลาดที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติย่อมได้เปรียบประเทศที่มีสภาพตลาดที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติ ดังนั้นการดำเนินนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อการเข้ามาลงทุนของนักลงทุนต่างชาติของรัฐบาลในแต่ละประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญ เนื่องจากเงินลงทุนเหล่านี้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเหล่านี้เช่นกัน

ตารางที่ ๑.5

แสดงให้เห็นถึงการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ของนักลงทุนต่างชาติ

	Real GDP (พันล้านเหรียญสหรัฐ)			เงินลงทุนในหลักทรัพย์ (พันล้านเหรียญสหรัฐ)		
	ไทย	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์	ไทย	อินโดนีเซีย	ฟิลิปปินส์
2000	18.15	36.56	5.24	-0.82	0.10	-0.09
2001	18.23	34.25	5.38	-0.36	0.44	0.09
2002	19.81	41.71	5.42	0.33	0.85	-0.05
2003	23.32	46.10	5.42	-0.59	1.15	-0.09
2004	24.89	45.00	5.63	0.14	2.11	0.28
2005	24.80	44.61	6.33	2.94	-1.59	0.36

ที่มา: ข้อมูลจาก Bloomberg

โครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศที่ศึกษา

ประเทศไทย

เนื่องจากเป็นประเทศไทยที่มีโครงสร้างการพัฒนาที่ดี และมีนโยบายส่งเสริมการลงทุน ประเทศไทยจึงเป็นประเทศหนึ่งที่มีการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็วในช่วงวิกฤตการณ์ทางการเงินในแถบเอเชียช่วงปี 1997-98 และเป็นประเทศที่มี performance ดีที่สุดในช่วงปี 2002-2004 เห็นได้จากการบริโภคที่เพิ่มขึ้นพร้อมกับการส่งออกที่เติบโต โดยในปี 2003 และ 2004 เศรษฐกิจไทยเติบโตถึง 6.9% และ 6.1% ในขณะที่เศรษฐกิจทั่วโลกอยู่ในภาวะชะลอตัว และในช่วงปี 2005 เศรษฐกิจชะลอการเติบโตลงเหลือเพียง 4.4% และกลับทรุดลงหนักอีกครั้งในปี 2006 จากผลกระทบราคาน้ำมันที่แพง, ดีมานด์ของตลาดต่างประเทศคู่ค้าที่ลดลง, ความแห้งแล้งของพื้นที่ชนบท, การลดลงของภาคการท่องเที่ยวจากภัย Tsunami และภาวะความเชื่อมั่นของผู้บริโภคภายในประเทศที่อยู่ในระดับต่ำ

ข้อมูลตัวเลขทางเศรษฐกิจของประเทศไทยปี 2006

- GDP (อัตราการเติบโตที่แท้จริง) 4.4%
- GDP แยกตามกลุ่ม
  - การเกษตร 10.0%
  - อุตสาหกรรม 44.9%
  - บริการ 45.2%
- อัตราการว่างงาน 2.1%
- อัตราเงินเฟ้อ 5.1%
- ระดับการลงทุน 28.7% ของ GDP
- ผลผลิตภาคเกษตร
  - ข้าว, มันสำปะหลัง, ยาง, ข้าวโพด, มะพร้าว, ถั่วเหลือง
- ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม
  - การท่องเที่ยว, สิ่งทอ, เครื่องดื่ม, ยาสูบ, ซีเมนต์, อุปกรณ์ไฟฟ้า

ที่มา: 2007 CIA World Factbook

อินโดนีเซีย

เป็นประเทศหนึ่งที่ได้ผ่านวิกฤตการณ์ทางการเงินมาแล้วและยังเป็นประเทศที่ยังมีความยากจนและภาวะการว่างงานอยู่ในระดับสูง มีพื้นฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการเมืองที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากการทุจริตในแวดวงราชการภายในประเทศ นอกจากนี้ภาคการเงินการธนาคารยังมีความเปราะบาง และบรรยากาศการลงทุนนั้นค่อนข้างต่ำ

ในปี 2004 ทรัพยากรภายในประเทศถูกทำลายไปจากการเกิด Tsunami และแผ่นดินไหวใน Central Java ในช่วงพฤษภาคม 2006 ส่งผลให้เกิดความเสียหายกว่า 3,000 ล้านเหรียญสหรัฐ ส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์น้ำมัน และธุรกิจขุดเจาะสำรวจน้ำมันภายในประเทศ ทำให้ประเทศอินโดนีเซียกลายเป็นผู้นำเข้าน้ำมันสุทธิในปี 2004

ข้อมูลตัวเลขทางเศรษฐกิจของประเทศอินโดนีเซียปี 2006

- GDP (อัตราการเติบโตที่แท้จริง) 5.4%
- GDP แยกตามกลุ่ม
  - การเกษตร 13.1%
  - อุตสาหกรรม 46.0%
  - การบริการ 41.0%
- อัตราการว่างงาน 12.5%
- อัตราเงินเฟ้อ 13.2%
- ระดับการลงทุน 00.0% ของ GDP
- ผลผลิตภาคเกษตร
  - ข้าว, มันสำปะหลัง, ถั่ว, ยาง, โกโก้, กาแฟ, น้ำมันปาล์ม
- ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม
  - ปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติ, สิ่งทอ, รองเท้า, ถ่านหิน, ซีเมนต์

ที่มา: 2007 CIA World Factbook

ฟิลิปปินส์

เป็นประเทศที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทางการเงินในปี 1998 น้อยที่สุดในบรรดาประเทศเพื่อนบ้าน เนื่องจากได้เงินช่วยเหลือจากประชากรของประเทศฟิลิปปินส์ที่ไปทำงานยังต่างประเทศส่งเงินกลับมา

ในปี 1999 และ 2000 GDP ของประเทศฟิลิปปินส์ได้ขยายตัวกว่า 2.4% และ 4.4% ตามลำดับและลดลงเหลือ 3.2% ในปี 2001 ซึ่งมีสาเหตุมาจากเศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะถดถอย และ GDP กลับมาเติบโตอย่างรวดเร็วถึง 5% ในปี 2002 และ 2006 ซึ่งสะท้อนถึงการฟื้นตัวของภาคบริการ และการส่งออก รวมถึงผลผลิตภาคการเกษตรที่เพิ่มมากขึ้น

อย่างไรก็ดีประเทศฟิลิปปินส์ยังต้องเผชิญหน้ากับภาวะราคาน้ำมันและอัตราดอกเบี้ยและภาวะเงินเฟ้อที่อยู่ในระดับสูง จึงทำให้ประสบปัญหาการขาดดุลอย่างหนักและส่งผลให้เกิดภาวะหนี้ในระดับที่สูงในช่วงเวลาต่อมา

ข้อมูลตัวเลขทางเศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์ปี 2006

- GDP (อัตราการเติบโตที่แท้จริง) 5.3%
- GDP แยกตามกลุ่ม
  - การเกษตร 14.3%
  - อุตสาหกรรม 32.1%
  - การบริการ 53.7%
- อัตราการว่างงาน 8.4%
- อัตราเงินเฟ้อ 6.6%
- ระดับการลงทุน 14.3% ของ GDP
- ผลผลิตภาคเกษตร
  - อ้อย, มะพร้าว, ข้าว, ข้าวโพด, กัญชง, มันสำปะหลัง, สับปะรด
- ผลผลิตภาคอุตสาหกรรม
  - ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์, สิ่งทอ, รองเท้า

ที่มา: 2007 CIA World Factbook